USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **M. G.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2009, č. j. 43 Cad 170/2009 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2009, č. X, o částečný invalidní důchod. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Krajský soud v Praze po podání kasační stížnosti proti předmětnému usnesení postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 10. 12. 2009. Podání stěžovatelky ve věci kasační stížnosti ze dne 2. 11. 2010, v němž stěžovatelka současně požádala o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, bylo předáno k poštovní přepravě dne 1. 12. 2010.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Kasační stížnost tedy nebyla podána v zákonné lhůtě a je opožděná. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout.

K tomu se dodává následující: stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně kasační stížnost nepodala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. V daném případě byl stěžovatelce rozsudek krajského soudu doručen ve čtvrtek dne 10. 12. 2009 a posledním dnem k podání kasační stížnosti byl tedy čtvrtek 24. 12. 2009 (konec lhůty připadl na svátek, a proto posledním dnem lhůty je nejblíže následující pracovní den, v daném případě pondělí 28. 12. 2009). Stěžovatelka však kasační stížnost podala k poštovní přepravě teprve dne 1. 12. 2010. Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Žádný z těchto případů úlev při zachování lhůty však neodpovídá situaci stěžovatelky.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl doručen dne 10. 12. 2009. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tedy skončila dne 24. 12. 2009, resp. 28. 12. 2009. Stěžovatelka tudíž kasační stížnost podala až po uplynutí zákonné lhůty. K tomu je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místu, kde je třeba kasační stížnost podat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou.

Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, jestliže je lhůta určena na týdny, je rozhodný pro počítání nikoli začátek, ale konec lhůty. Lhůta k podání kasační stížnosti počne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty je den doručení, takže konec lhůty se svým označením shoduje s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované procesualistické doktríně i judikatuře.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že o žádosti stěžovatelky o ustanovení advokáta pro řízení o opožděně podané kasační stížnosti nerozhodl příslušný Krajský soud v Praze s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu